

OLÁH ANDRÁS

A híd

A fiatalember a híd korlátját támasztotta. A vizet bámulta, a piszkoszöld hullámokat, amint megtáncoltattak egy-egy fadarabot, műanyag flakont és egyéb kacatot. Úgy emlékezett, gyermekkorában még tiszta volt a patak, áttetsző. Látni lehetett a meder alján a köveket, a fürgén sikló apró halakat. S mint annak idején, azokon a forró nyári napokon, most is szinte testén érezte a hullámok hűvös simogatását.

Itt ismerte meg Anikót. Köveket gyűjtött számára, az meg cserébe egy aprócska kagylókból készített füzért adott neki. Egy pillanatra összeért az arcuk, amikor a lány lábujjhegyre állva a nyakába akasztotta ajándékát. Valami furcsa borzongás öntötte el akkor, olyan mámorító érzés, amit annak előtte még sohasem tapasztalt.

Tizenkét-tizenhárom évesek lehetek. A kislány itt nyaralt a nagyszülőknél. A három hét alatt nem múlt el nap, hogy ne találkoztak volna, ne játszottak volna együtt. Cikizték is eleget a környékbeli fiúk. „Két szerelmes pár mindig együtt jár” – hangzott fel a csúfolódó rigmus, ha meglátták őket. Ilyenkor elfutotta a pulykaméreg, és nekik rontott, de azok nevetve szétrebbentek, és tovább incselkedtek velük. Most, felnőtként már nem igen értette, miért fakasztott benne ekkora indulatot a srácok csipkelődése, hisz csak a nyilvánvalót mondták ki. Tényleg szerelmes volt. A boltban visszajáró aprót például gondosan félretette, hogy Anikót fagyizni hívhassa. S persze a kislány is csent neki a nagymama lekváros buktájából. Gyerekes dolog volt ez mindaddig, míg Anikó egyszer játék közben – mintegy mellékesen – meg nem jegyezte:

– Szeretnék veled csókolózni.

Hát akkor bizony egy kissé meghökkent, és némi riadalom lett úrrá rajta.

– Én még senkivel sem csókolóztam – vallotta be szégyenkezve.

– Nem baj – suttopta a lány, s ujjaival megérintette a fiút. Talán a filmekből leshette el a mozdulatot, ahogy szemét félig lehunyva közelítette arcát. Az orruk összekoccant. Ő is behunyta hát gyorsan a szemét, és kiszáradt torokkal, kalimpáló szívvel fogadta a szétnyíló virágszirom-ajkat. Finom bizsergés futotta át tagjait, és önkéntelenül magához szorította a lágyan hozzásimuló lányt.

Mindketten sírtak, mikor a harmadik hét végén Anikót visszavitték a szülei a fővárosba.

Aztán hiába várta. Gyakran ténfergett Anikó nagyszüleinek a házánál, hátha megpillantja végre. De nem. Csak az édesapát látta olykor jönni-menni egy fehér Skodával. Később a falubeli szóbeszédből megtudta, hogy Anikó szülei elváltak, és az édesanya nem engedi a kislányt a volt anyósához még nyaralni sem. Akkor valami elpattant benne. Mintha az álmaitól fosztották volna meg...

* * *

Csak évekkel később, az öreg Lukács néni temetésén látta újra. Ugyan-az a kreol bőr, fekete haj, finom ívű orr, szép metszésű száj – csak a szemek bársonya csillogott másként.

A szertartás alatt végig a lányt bámulta, aki férje segítségével a nagypapát karolta, támogatta. Tekintetük azonban csak később találkozott, amikor a sír mellett részvétet nyilvánító tömeg a lány elé sodorta.

– Kérlek... fogadd őszinte részvétem... – motyogta a maga számára is idegenül csengő hangon. De a lány ráismert. Mintha valami halvány mosoly suhant volna át a könnyes arcon. Egy pillanatra átölelték egymást, s ő ment volna tovább, átadva helyét a mögötte állóknak, ám a lány még visszatartotta.

– Tudod – mondta elcsukló hangon –, annak idején nagyon haragudtam rád...

– Ugyan miért? – rebbent ijedten a férfi hangja.

– Mert nem válaszoltál a levelemre.

– A leveledre? – csodálkozott a lányra. – Én nem kaptam tőled semmi-féle levelet...

– Most már tudom... – s most tényleg mosolygott, bár a mosoly mögött könnyek felhői gyűltek. – Tegnap, mikor a nagy hátrahagyott dolgait rendezgettük, megtaláltam a levelet, amit neked írtam. Valami miatt nem adta át... Talán csak elfelejtette, talán gyerekségnek tartotta...

„Talán ha megkaptam volna” – futott át a férfi agyán. A lány, mintha csak kitalálta volna, mire gondol amaz, halkán válaszolt:

– Talán... – és megszorította a kezét. – Csak holnap reggel utazunk haza. Este keress meg...

– Nem tudom, alkalmas-e... – habozott a férfi, de a lány búcsúzóul ismét megszorította kezét:

– Nyolckor... a hídnál...

* * *

A templomban elharangozták a nyolcat. A férfi a híd korlátját támasztotta. A vizet nézte, a sötétbe hajló hullámokat. A lány szótlánul állt meg mellette. Ő is rákönyökölt a hídra. A válluk összeért.

– Mintha csak tegnap történt volna... – mondta a férfi.

A lány halkan felsóhajtott: – Tizennégy éve.

– Mégis rögtön megismertelek. Az arcod semmit sem változott. Talán csak a szemed.

– Tudom, hogy túlzol, de azért kedves, hogy ezt mondd.

Hallgattak. Nézték a lassan hömpölygő vizet.

– Látod, annyi mindent akartam mondani – kezdte ismét a lány. – Most mégis...

Segélykérően nézett a férfira, de az nem reagált. Felsóhajtott:

– Azt hittem, könnyebben fog menni...

– Látom, férjnél vagy – törte meg az ismétlődő csöndet amaz, és pillantása a lány gyűrűsujján állapodott meg.

– Két éve házasodtunk össze – mondta a lány, s a férfi figyelmét nem kerülte el, hogy ujjaival önkéntelenül megérintette a szép mívű gyűrűt. – És te? Hogy élsz?

– Pár hónapja költöztem haza. A cég, ahol dolgoztam, megszűnt. Még nem tudom, mihez kezdek majd...

– Családod van?

– Anyámékkal élek... Tudod, még nem találtam meg az igazit... – tette hozzá kesernyés mosollyal.

Nézte a lányt. Tekintetük néhány másodpercig egymásba kapaszkodott, de az elfordította a fejét. A kézításkájában kotorászott. Egy megsárgult, összehajtogatott papírlapot halászott ki belőle. A férfi megindultan nézte a gyerekes ákombákommokkal telerótt papirost. A levelet. A vallomást...

– Mennem kell – mondta hirtelen a lány. – Örülök, hogy találkoztunk.

– Máris? – rebhent fel a férfi tekintete a kusza betűhalmazból. – Azt hittem... azt reméltem, hogy...

A lány elmosolyodott, s mintha a szemébe is visszatért volna az a régi hamiskás csillogás. Ujjaival megérintette a férfi arcát:

– Egy pillanatig én is azt hittem – hangja elfulladt, köhrintenie kellett. – De nem szabad. Nem tehetjük kockára az életünket egy elvarratlan emlék miatt.

Gyors pusztit lehelt a férfi ajkára.

– Mégiscsak gyerekek voltunk – mondta búcsúzásként, és gyorsan elfordult, nehogy a férfi meglássa a szemébe toluló könnyeket.

– És azok is maradtunk – sóhajtotta az, s miközben tekintetével követte a távolodó alakot, megérintette az inge alatt lapuló füzér aprócska kagylóit...